

mest võmo siluma, mis mitogi veel tunnitas mitme armastusse sannaga. Mõnningane tootas nüüd ka, kuid a tahtis surema hõlega omma lapsi kasvatada, et nemmadi õp, riikid aegsaste Jummasat kartma ja wanneed mad süddamist auustama. Mõnne aia pärast hakkas Peter jäll ja ütles:

„Seletasite meile praego, kust hinge hääda touseb, ja meie olleme tootanud selle hääda vasto õiget abiotsida. Agga õiete silma nähtavalt kasvab meie päivil rahva fehwus, ja waesus kippub mitme maiasse. Ommeti wanna pärts orja pölli on meie maalt ammo jo lõppenud; fa on meil, Jummal ogo tannatud, head wannemad ja wallitsejad, kes meile head sooviavad. Kust nüüd touseb meie rahva suur fehwus ja waesus?!”

Reikide silmod vörasid kohhe Toma pole, ja nimaks pallujid tetsed tedda, et temma selsetakts sedda neile ärra.

„Ei tea minna mitte,” ütles aus Ünni peremees, „kas selle asja sees ka juan selget hakkatust ülesvõtta, ni kuid a teise aja pole? Jummasa fanna mind olli õppetanud. Agga

Patsugem ifla, kas ehet arrud lähhewad justo aiades selgemaks! Esiotsa arwan tarvis ollewad Peetri sannade kõrwa veel lissada, et innimeste armates ommeti meie wallas õiguist mõda fehwust ei peaks kaevatama, sest kõrtsud ammu pandud wina polest finni ja praego polle meie fessis tätud jomameest, kes olleks winaga omma ellamist raiasanud. Kui siis si waesust leida, siis kül peab fa se maialt tullemma, kui winast. Ei waene aeg, — et nüüd jo mitto aastat wiija woos olnud kassina woito, — polle sedda teinud, sest mõnningan: maiamees, ja fa mitto hakkajagi leidnud omma pallokest ja kossunud pealegi jouu polest. Jummala abbiga polle meie liggidal fa mitte weikse többe olnud. Kust siis fehwus touse nud? Jäalle pean ütlema, et maialt wiiga touseb! Kui nüüd jättame neid arwamata, kellele perrepiddaminne ei lähhe fordo, egga woigi forda miinna, kes, et kül isse kaunid töteggiad, ommeti ei oska orjad sundida, ei oska warro pidigda, kelle maia luf polle kindel ehet seddasugust arwalikko wigga, siis en veel üks sallaja wigga mitmese fehwust ja